

1.1. Це вона?

З долею легко розминутися. Тому іноді просто треба спіймати її за руку.

Він якраз збирався постукати у двері, коли вони відчинилися. З кабінету вийшла дівчина, огорнута легким квітковим ароматом парфумів, і хотіла пройти повз. Вона дивилася вниз, і темна оправа окулярів заважала розгледіти її очі. Вже майже минула його, коли Остап не надто чемно спіймав її за зап'ястя.

— Заждіть, ви на співбесіду приходили?

— Що?... А, так.

Дівчина підняла голову і подивилася на нього. То наче був погляд з минулого. Щось давно забуте, смутне. Щось таке, що нагадувало, яким недоумком, покидьком він був.

Її очі виявилися світло-сірими, аж прозорими. Здавалося, подивися трохи у них, і розгледити душу. І Остап різко пригадав, де й коли бачив такі очі. Його серце зупинилося на кілька секунд, а тоді розігналося і з розбігу шубовснуло вниз, у самі п'яти.

Невже це вона?... Ні, ні. Не може бути. Просто старі гріхи змушують бачити її у кожній.

А проте...

— Я Остап, директор фірми, — представився, подолавши сухість у горлі, і відпустив нарешті її зап'ястя. — То ви у нас працюватимете?

Дівчина заперечно мотнула головою, і її хвилясте біляве волосся підстрибнуло пружинками.

— Не працюватиму, — відповіла тихо. Подивилася в дверний отвір, який

так і залишився розпанаханим.

Він прослідкував за її поглядом і наткнувся на інший погляд. Ольга Степанівна сиділа за своїм столом, тримала у старечих зморшкуватих пальцях ручку і недобре позирала на начальника.

— Заждіть, будь ласка, тут хвилинку, — попросив Остап кандидатку, якій, схоже, відмовила стара бухгалтерка.

Світлі очі за окулярами на секунду видали чи то здивування, чи то надію. Він зайшов у кабінет і зачинив за собою двері.

Ольга Степанівна склала руки на грудях і, не чекаючи запитань, заговорила сама:

— Ця дівчина нам не підходить. Вона зеленого поняття не має про нашу роботу, раніше не працювала у цій сфері!

— У цій сфері мало хто працював. Якщо ви шукатимете таку людину, працюватимете ще два роки, хоча зібралися на пенсію наступного тижня. Дайте мені її резюме, я сам поговорю.

— Я знайду вам найкращу заміну і піду на пенсію з чистою совістю!

— Ольго Степанівно! Дайте мені її резюме.

Його терпець вже почав лопати як надміру надута повітряна кулька. Стара бухгалтерка все не могла знайти собі заміну і вперто не давала начальнику самотійно зайнятися з цим. Остап терпів з поваги до її віку і досвіду. Зрештою, Ольга Степанівна працювала у його геодезичному бюро з самого відкриття, не покинула навіть тоді, коли він не мав, чим платити зарплату і був на грані краху.

Але всяке терпіння має свою межу. На календарі початок весни, люди розгортають будівництво, замовляють топографічну зйомку, виніс осей і купу інших послуг. Бухгалтер, який швидко втягнеться в роботу, потрібен вже!

— Беріть.

Ольга Степанівна простягнула резюме. Церемонно підтисла губи, щоб показати своє невдоволення, і додала:

— Але раджу її не брати!

— Дякую за пораду.

Він виходив з кабінету з легким відчуттям виграної битви і тривожним млоїнням у сонячному сплетінні. Кандидатка так і стояла під дверима. Її мініатюрні губи були привідкриті, наче готувалися сказати те, що завжди казала після невдалої співбесіди: “Дякую, чекатиму дзвінка”.

— Пройдімо у мій кабінет, — запросив Остап.

Мініатюрні губи не змогли втриматися від усмішки. Дівчина попрямувала слідом за директором і пройшла у галантно прочинені перед нею двері, не забувши сказати:

— Дякую.

— Це вам дякую, що погодилися на подвійну співбесіду. Після спілкування з Ольгою Степанівною кандидати на посаду зазвичай тікають, не озираючись. Сідайте, будь ласка.

Вона сіла на стілець навпроти робочого столу. Світло з незашторених жалюзі падало на її обличчя і білу блузу, залишаючи смугасті тіні. Остап на секунду задивився. Витріщатися не міг, але ковзнув поглядом по блузі, яка обтягувала високі груди, по пухнастому волоссі, по ще зовсім молодому обличчі. Дівчина беззаперечно була симпатичною. Але її напружені плечі, показово рівна осанка, і пальці, міцно зчеплені у замок, наштовхували на думку: вона нервується.

Він зашторив жалюзі, ховаючи себе з нею від сонячного світла і всього сівту. Сів у шкіряне крісло за столом.

— Не хвилюйтеся так, ми просто поговоримо. Може, вам води?

— Дякую, не потрібно.

— Тоді почнімо, — Остап нарешті набрався силивості, щоб подивитися в

резюме.

Затамував подих.

Войтенко Мирослава Вікторівна.

Мирослава.

Дата народження... Їй двадцять п'ять.

Отже вісім років тому було сімнадцять.

Він повільно перевів погляд на рядок з освітою, а тоді прочитав графу з досвідом роботи.

— Бачу, ви працювали і в магазинах, і секретаркою. Лише останні пів року бухгалтеркою у будівельній фірмі. Чому зацікавились нашою вакансією? Тільки чесно, не потрібно запевняти, що вас цікавить геодезія.

— І не збиралась. У вас гарна зарплата. Район мені підходить, не треба їхати через все місто, щоб... І житло неподалік винаймаю.

— Житло? Ви не місцева?

— Це проблема?

Вона напружилась ще більше, нервово прикусила губу, і Остап пошкодував, що так напругу спитав те, що розвіяло б сумніви.

— Ні, не проблема, просто цікаво. Звідки ви?

— З села. Кілометрів сімдесят звідси.

— О. Не Раховичі раптом?

Мирослава здійняла брови. Спитала так насторожено, наче вже збиралася підстрибнути з місця і побігти геть:

— Звідки ви знаєте?

Отже Раховичі.

— Це просто... просто єдине село в області, яке я знаю. Знайомий звідти.

Він встиг вигадати правдоподібне, майже цілковито чесне пояснення, але поспішно відвів погляд. Все збігалось. Це вона.

— Який збіг...

У радіусі сімдесяти кілометрів від Луцька, був, напевне, не один десяток сіл, але він знав саме про те місце, звідки родом вона. Місце, яке воліла б забути.

Остап бачив запитання у її погляді і розумів, що практично видав себе. Доки не встигла нічого спитати, змінив тему:?

— Мирославо... Миросю. Можу я вас так називати?

— Звісно.

— Миросю, ваш досвід не вражає. Але, може, ви мені розкажете щось таке, що переконає мене взяти вас на випробувальний термін?

Він поклав резюме на стіл і відхилився, сперся на спинку крісла. Запитання було для годиться. Вже знав, що від завтра вона тут працюватиме.

Можливо, це дурість. А можливо, його шанс виправити минуле.

— Можна спочатку я вас запитаю? — Мирослава примружила очі за своїми прямокутними окулярами. — Ми раптом раніше не зустрічалися?

1.2

Вона дивилася і очікувала відповіді.

А що він міг сказати? “Зустрічалися. Вісім років тому я тебе випадково...”?

Що доброго принесе раптово озвучена правда? Мирослава встане і піде, залишиться без роботи, хоча помітно, що їй дуже потрібна ця робота.

Якщо доля дала шанс хоч щось зробити для дівчини, яку скривдив у минулому, то треба ним скористатися. Мовчки, без зізнання.

— Світ тісний. А Луцьк — невелике місто, — відповів. — Теоретично десь могли зустрічатись. Хоча я не пригадую.

Вона кивнула, наче такої відповіді й очікувала. Остапові навіть здалось, що з її губ зірвався видих полегшення. Відповіла нарешті на його запитання:

— Я не ваша Ольга Степанівна, у мене немає такого досвіду. Але моя перевага — вік і свіжа голова, я можу швидко всього навчитися, швидко втягнутися у робочий процес. До того ж, для мене важлива гарна оплата, а у вас вона гарна при зручному графіку. За гроші люди здатні працювати не гірше, ніж за ідею, навіть думаю, що краще. Якщо візьмете мене, я дуже постараюсь і викладусь на всі сто відсотків.

— Чи бачили ви у вакансії, що крім обов’язків бухгалтерки маєте ще частково наглядати за офісом — замовити води, паперу для принтера, полити вазони тощо?

— Бачила, мені підходить.

— Чудово. Тоді завтра перший день вашого оплачуваного стажування. Ольга Степанівна ще працюватиме кілька днів і ознайомить вас з роботою.

Мирослава усміхнулася, зовсім не приховуючи радості від почутого. Або й, можливо, хотіла б повестися стриманіше, та не вийшло.

— Дякую. Тоді до завтра.

Вона підвелася, і він синхронно повторив за нею. Поспішно зіп'явся на рівні ноги, простягнув їй руку, щоб поручкатися в знак укладеної домовленості. Завжди так робив з чоловіками, а тут невідомо, що його побудило. Звичка? Чи бажання торкнутися її теплої шкіри? Або ж йому марилося, що тим рукостисканням вона, сама того не відаючи, пробачить йому давню кривду?

Мирося на мить затримала погляд на чоловічій руці, а тоді обережно вклала у неї свою долоню.

— До завтра, — відповів він.

А сам тримав і не хотів відпускати її пальці. Вони були холодними, а шкіра — такою ніжною, що боявся її подряпати самим дотиком. Перед очима замиготіли спогади короткими, але виразними спалахами. Її білі стегна, примружені очі, груди, що високо здіймалися. Стогін болю.

Болю.

Остап отямився і забрав руку, мабуть, надто різко, бо Мирослава спитала:

— Щось не так?

— Ні, все добре. Побачимось завтра.

Він провів її до дверей офісу і дивився у спину, коли йшла до виходу довгим коридором бізнес-центру. На задвірках свідомості промайнула думка: вона нітрохи не змінилася. У його пам'яті теж була такою — мініатюрною, але з виразними формами. Крім цього тієї злочасної ночі він зумів розгледіти лише довге біляве волосся і сіро-прозорі очі.

Сумний парадокс полягав у тому, що не один рік мріяв зустріти її і попросити пробачення. Зустрів, коли вже й не сподівався, а попросити пробачення не зміг.

Вона його не впізнала. Хто б упізнав? Тоді Остап ходив з довгими патлами до самих плечей і не в піджаку, як зараз, а в розтягнутій футболці.

— Ця краля у нас тепер працюватиме? — висунувся з-за свого монітору Степан, їхній землевпорядник-цифрувальник.

Остапа запитання розізлило так, наче він вже мав якісь права на Мирославу, а Степан на них зазіхав.

— Не краля, а Мирослава, наша нова бухгалтерка.

— Єєєє, наша стара бухгалтерка нарешті йде! — гинотнув за своїм робочим столом геодезист Сашко.

Офіс геодезичного бюро був невеликим — приміщення на чотири столи, де працював основний колектив, кабінет директора і кабінет бухгалтерки. Так само маленьким був штат. Досі Ольга Степанівна залишалася єдиною жінкою в компанії чоловіків, й тепер її місце займе Мирослава.

Остап повернувся у свій кабінет і, залишившись наодинці, все думав, як несподівано в один момент може змінитися життя. Їдеш собі, а тут крутий поворот. Те, що він взяв її на роботу, було цим самим крутим поворотом, відчував.

Як склалося її життя після тієї ночі? Чи було з нею все гаразд? Чи не заліковувала рани у психолога? Або, може, забула все й просто жила далі, ніби нічого не трапилось?..

Стоячи біля вікна, він прокручував у думках різні варіанти, доки це сумне меланхолійне заняття не перервав дзвінок.

Дзвінок від... Андрія. Того, через кого все трапилось вісім років тому. Того самого “знайомого із села”.

Тепер вони бачились раз чи два на рік, коли Андрій просив позичити гроші і коли віддавав назад. Як символічно, що він зателефонував саме сьогодні.

Остап відповів на дзвінок нехотя, як завжди відповідають своєму обридлому минулому.

— Чого тобі?

...